

Parochieblad H. Andreasparochie te Weurt

1987 (Jaargang 24)

Soms,

als ik u vóór mij zie in de kerk, gaat er van alles door mij heen. Ik heb dan wel het gevoel dat wij zijn sámengebracht. Dat er dus meer achter zit wanneer wij daar zo samenzijn. In mijn geloof heeft God zelf ons samengeroepen, hoe ook. Dat verwondert mij steeds opnieuw. Hoe is het mogelijk dat er toch (ja toch) steeds weer mensen samenkomen... Ik weet dat daar meer achter zit. In mijn geloof weet ik dat God met ons iets doet dat menselijk onmogelijk is. Al deze mensen: Geldersen en Hollanders, verschillend van afkomst, van karakter en opvatting, zo verschillend in geloofsdiepte en geloofsgroei, moderneren en ouderwetsen, zondaars en heiligen: al deze verschillende mensen maakt God tot Zijn ene Volk. Menselijk is dat onmogelijk: de verschillen zijn te groot en van al te lang geleden. Toch doet Hij het, met iedereen die er bij wil horen, met iedereen die zich door Hem laat roepen, zonder uitzondering. Wie (nog) niet wil of nog niet kan, zal zijn of haar tijd moeten nemen, wel waakzaam opdat het moment niet zou voorbijgaan. Maar God doet wat menselijk onmogelijk is met allen die willen, hoe velen of hoe weinigen ook. Ook bij ons.
Pastoor W.v.M. (10 januari 1987)

Wat is het koud...

Ze zeggen dat je moet binnen blijven als je niet beslist naar buiten moet. Dat klopt ook: gisteren even gefietst, maar de kou legt een band om je hoofd, je wordt een beetje dizzy, er gaat iets dood aan je oren. Je ziet ook geen mens op straat, amper een vogel in de lucht.
Jonge mensen voelen nog iets van een uitdaging: er toch lekker tegenin gaan, lachend om wat ouderen gevaarlijk noemen.
Alles is verstard, houdt zijn adem in of kruipt weg om een beetje beschutting te vinden. Onherbergzaam is de wereld dan, bedreigend, onveilig.
Ik denk dat het leven ook inderdaad zo is: het hééft iets onherbergzaams. Het leven is niet veilig. Er zijn mensen om je heen die je een gevoel van veiligheid geven of trachten te geven. Ze reiken je veel aan, veel kleine gebaren, woorden, dingen die sprekend zijn en lief. Kostbaar zijn ze. Ik denk zelfs levensnoodzakelijk. Maar de diepere onveiligheid kunnen ook zij niet wegnemen. Die moet een mens op een of andere manier doorstaan, uithouden of er iets anders mee doen. En – onbewust – hebben we daarvoor vele wegen gevonden, echte en onechte.
Een gelovige zal die onveiligheid, die onherbergzaamheid niet ontkennen. Ook niet vrome praatjes verdoezelen. Maar hij zal ze onder ogen zien, er iets mee doen, juist als gelovige, er eraan kunnen groeien. Ik denk dat hij in groeiende dankbaarheid het antwoord zal accepteren dat hem eigenlijk in de schoot wordt geworpen, gratis, tegen de angst in.

Binnen blijven? Ja, wel in huis maar niet weggekropen in mezelf. Er is een weg naar leven, naar leven in de volle zin.

Pastoor W.v.M. (17 januari 1987)

We stonden klaar in de sacristie.

Er zou een uitvaart zijn. Toen vroeg een van de acolieten: 'Staan wij nou hier omdat de mensen dat willen? De familie wenst een uitvaart voor hun overledene. Dus zijn wij gekomen om er voor te zorgen. Of is het anders?' En dat geldt natuurlijk ook voor de pastoor: de mensen zijn niet in de kerk omdat de pastoor het wil, maar de pastoor staat hier omdat de mensen het wensen? Of niet pastoor?

De klok sloeg. We keken elkaar eens aan: we moesten beginnen en lieten de wat eenzijdige vragen staan. De kerk was niet vol.

Vreemd is dit eigenlijk: aan de ene kant deze rouwstemming, de onverbidelijke hardheid van de dood. Aan de andere kant die brandende kaarsen, het vele licht, de versiering met bloemen, het samen zingen (een Paaslied), de ongewone woorden die hier gesproken worden (en gesproken móeten worden). En tenslotte bij het uitdragen dat ongelooflijke lied: 'In paradisum...'

Dat mensen zo kunnen samenkomen, zich warmend aan elkaars geloof, hoe groot, hoe klein ook, samen zingend en biddend in een echt niet perfecte viering, maar wel uit het hart iets vindend, iets vermoedend van het Licht, het hoge Licht waarin de overledene nu ingaat.

De vragen staan er nog. Wat wij samen deden was goed.

Pastoor W.v.M. (24 januari 1987)

Uit het Dagboek van een Dorpspastoor.

Christen-zijn is mij een vreugde als geen andere, een onschatbaar geschenk. Pastoor-zijn is een opgave, een taak waaraan je veel vreugde kunt beleven. Christen-zijn kan en wil ik mij door niemand laten afnemen. Pastoor-zijn mag iemand eventueel overnemen.

Pastoor-zijn is natuurlijk niet mogelijk zonder het eerste. Gelukkig is christen-zijn goed mogelijk zonder pastoor te zijn. Maar...? Eigenlijk is christen-zijn toch onmogelijk zonder pastor (met één o) te zijn? Christenen zouden voor elkaar en voor hun andere medemensen pastor = herder moeten zijn, ieder volgens haar of zijn talenten. Bovendien: een gewijde pastor kan toch onmogelijk voor allemaal en voor iedereen pastor zijn. Er zal nog een heel ander beeld van de priester moeten groeien.

Alle schommelingen in de kerk hoeven aan je christen-zijn niets af te doen. Ook niet de fouten die de kerk als kerk van mensen nu eenmaal maakt. Overigens: als die kerk geen fouten zou maken, zou ik er niet bij horen, dan was er geen plaats voor mij. En als ik zou wegblijven uit die kerk omdat zij fouten maakt, zou ik dan geen huichelaar zijn? Alsof ik te goed zou zijn voor zo'n kerk... Neen, die kerk is mij lief. En bovendien: als ik daarom zou wegblijven, zou ik juist daarmee blijf geven nog niet te beseffen wat christen-zijn eigenlijk is. Natuurlijk: wanneer ik zo spreek van christen-zijn bedoel ik steeds het *verlangen* christen te zijn. Want wie is het?

Pastoor W.v.M. (31 januari 1987)

Boerenkool....

aten wij thuis regelmatig. Ook snert. Het was niet altijd feest. Op bijzondere dagen wist moeder iets fijns van het eten te maken. En dan was ze trots op haar kookkunst. Maar op gewone dagen was er ook gewoon eten. En ook dat was goed van smaak. Soms wat krachtig, wat fors, maar onze spijsvertering functioneerde uitstekend. We konden het goed verwerken.

Als wij samenkomen in de kerk, is het ook vaak gewone kost, boerenkool en hutspot. Ook wel eens wat krachtig uitgevallen, wat alledaags lijkend, wat rechttoe rechtaan. Ook daar is het niet altijd feest. Maar wie er voor gaat zitten, zal die toch niet vinden en opscheppen wat hij of zij nodig heeft om gesterkt verder te kunnen?

We moeten rekening houden met de spijsvertering van hen die aan tafel aanzitten. We moeten het woord van een wijs pastor ter harte nemen: 'Gij kunt nu nog geen vaste spijs verdragen, ik moet u nog melk te drinken geven'. Die woorden zijn mij voortdurend tot richtlijn in mijn dagelijkse contacten. Maar ik denk dat u op tijd ook gewone kost verlangt. En ook denk ik dat u genoeg vertrouwen in God hebt om te weten dat Hij ons –ook door mensen – opschept wat wij op dat moment nodig hebben.

Pastoor W.v.M. (7 februari 1987)

Vandaag....

moet ik u schrijven over morgen. Morgen kan hier gebeuren wat ik deze week hoorde in Enschede. Twee parochies van elk tienduizend parochianen zonder priester. In de stad zelf anderhalve priester per drie parochies.

Hoewel Beuningen nu toch een nieuwe pastor krijgt (elders uit een parochie weggehaald!), zullen bij ons in Maas en Waal over enkele jaren de meeste parochies zonder eigen priester zijn.

Terwijl dan het gemopper daarover tot rust komt, zullen we kunnen ontdekken dat er in de kerk ook heel andere tijden zijn geweest. Het kan ook anders dan wij gewoon zijn. Natuurlijk. Dat zie je in de geschiedenis. Wie gelooft weet dat God ons een weg wijst, in alle tijden.

In dat vertrouwen zullen wij nieuwe wegen zien. In dat vertrouwen zullen wij een pastoraal werker of werkster, door de bisschop benoemd, ook volledig als pastor van een parochie kunnen aanvaarden. Terwijl daarnaast de priester zijn eigen, meer beperkte taak behoudt. In dat vertrouwen zullen wij medeparochianen de volle kans geven om te doen waartoe Gods Geest hen roept. Ook zij proberen de gemeenschap te dienen volgens het evangelie, niet zichzelf.

En dan zullen we elkaar dankbaar zijn. Niet ons bange hart zullen we moeten gehoorzamen. Niet ons altijd weer ongelovige hart beheerst door angst. Maar we zullen ons moeten laten drijven door de Geest die ons wegen wijst waar geen mensenhart aan denkt. Velen van ons laten zich klem zetten door angst en vrees, terwijl we geroepen zijn tot moed en vrijheid. Dat komt van God. Het andere komt van de mens,

W.v.M. (14 februari 1987)

In deze dagen....

viert een deel van ons dorp carnaval. Een klein gedeelte maakt zich op voor de wintersport. En een ander deel gaat bijna gewoon door. Allen zijn mensen die of leven aan de rand van de Kerk, of de Kerk verlaten hebben, of zich door alles heen hecht met die Kerk verbonden voelen.

Als ik mij dat mag veroorloven zou ik hen willen zeggen: ga de weg die u meent te moeten gaan, naar beste weten. God dwingt niet, nooit, niemand. Hij wil dat mensen in vrijheid hun weg kiezen, juist als in de liefde. En ons gaf Hij de opdracht dit door te geven, opdat allen weten dat God staat achter de mens die doet wat zij of hij eerlijk meent te moeten doen.

Waar Christus is daar is vrijheid, schrijft Paulus. Daar is leven, leven ten volle, voegt zijn vriend Johannes daar aan toe. Dat is ons enige doel als Kerk dat te bevorderen, doen wat Jezus deed voor de mensen. Dat is niet altijd te vinden bij ons. Wij weten het. Maar God probeert zijn werk te doen door mensen, door soms kleine, breekbare mensen, opdat ook maar niemand zich iets zou verbeelden en daardoor Gods werk stuk zou maken.

W.v.M. (28 februari 1987)

Omdat zij
op de rots
- En zonde

'Buiten op het muurtje

voor de kerk zitten wij vaak. Andere mensen zien wij naar binnen gaan. Wij bekijken het. Als die mensen zo graag naar de kerk willen, laat ze gaan. Wij hebben er nu geen behoefte aan. Mag het? Als wij gaan trouwen zullen we er nog wel eens over denken. Mogen wij ons eigen leven leven? Of moeten wij braaf doen wat anderen zeggen?

Manenkam zegt altijd dat wij té veel luisteren naar onze leeftijdgenoten. Misschien heeft hij gelijk. Misschien laten we ons te veel door hen leiden. Maar je wilt er toch bij horen...?'

Binnenkort zullen een dertig jongeren hier in Weurt het Vormsel ontvangen: kracht ontvangen om hun roeping te volbrengen. Zitten zij binnenkort ook op het muurtje? Dat zal voor een groot deel ook van ons afhangen. Krijgen zij toch ons vertrouwen? Krijgen zij toch het gevoel dat ze ook bij ons horen als ze anders denken en doen dan wij? Vinden zij een kerkgemeenschap om zich heen die zich laat bevragen op haar geloof en ongeloof, op haar groei naar écht geloof door donkerte en diepte heen? Vinden zij een kerkgemeenschap die, als ze samenkomen, durft te bidden, durft te zingen, hardop, niet om te demonstreren dat ze wel durft, maar omdat ze met heel haar wezen uitzielt naar haar gekruisigde en verrezen levende Heer en zijn God? Omdat zij niet bouwt op een muurtje maar op de rots...? En zouden zij die op het muurtje willen zitten niet eens zeggen: wij willen er ook bij horen bij die Jezus, op onze manier en zoals Hij het vraagt. Wij voelen ons geroepen om nu in onze tijd te doen wat Hij gedaan heeft.'

W.v.M. (7 maart 1987)

'Wat goed',

dacht ik. Ja, zo is het precies zoals het hier staat. Ik kan nu echt van harte zeggen: 'Zie met welgevallen naar de toewijding die nu leeft in Uw volk'. Inderdaad, een heel goed gebed.

Want ik zie het om mij heen: ouderen en jongeren, kinderen en bejaarden, huisvaders en huismoeders: een hele groep mensen geeft tijd en hart voor een zaak die hen dierbaar is geworden. Soms ben ik echt warm en verrast door de toewijding die leeft in dit volk. En dat met alle kleinmenselijke lange tenen, afgunst, jaloersheid en moedeloosheid die ons mensen nog steeds eigen zijn.

Juist nu in onze dagen rond het Vormsel valt mij dat des te meer op. Het valt mij nog meer op nu in deze laatste weken vele kranten de fouten in de kerk zo breed uitmeten. Dat maakt mij boos, heel boos omdat zij onrecht doen. Ik zou van de vaders en moeders van deze krantenmensen ook zo'n negatief beeld kunnen tekenen: als ik alleen kijk naar hun tekorten zouden zij er ook slecht afkomen. Maar dan zou ik hen groot onrecht aandoen. En dan zouden die krantenmannen en krantenvrouwen ook heel kwaad mogen worden. En nu word ik kwaad als zij zo doen met mijn kerk.

Ik zie de toewijding die leeft in dit volk. En met open oog voor alle fouten die mijn kerk maakt en ooit gemaakt heeft schaam ik mij niet voor mijn kerk. Ik wil er voor werken en leven en daar ook openlijk voor uitkomen.

Ja, het is heel goed en heel waar wat ik daar las die woensdagavond in het misboek voor de Vastentijd.

W.v.M. (14 maart 1987)

Ik roep u op

om zondagmorgen te komen naar onze parochieochtend. Ik wil geen valse verwachtingen wekken, maar ik moet u wel oproepen om met ons die kleine stap te zetten die wij kunnen zetten. Wij moeten zorgen dat de parochie op de hoogte blijft van wat er gaande is, van wat leeft in onze gemeenschap. In deze tijd gaan de ontwikkelingen zeer snel. En wij mogen niet buiten die tijd gaan staan, anders worden wij waardeloos voor de wereld. Want: wat is het antwoord van de gelovige op deze tijd? Kunnen wij in ieder geval een antwoord geven? Of zijn we bang en kruipen we weg achter onze menselijke bedenksels? Denken wij soms dat Gods kracht is afgenomen in deze tijd? Ja, heimelijk denken wij dat. Welnu, als wij dat denken, dan zegt dat meer over onze eigen godsvoorstelling dan over de Vader van Jezus Christus. Dan zullen wij samen verder moeten ontdekken hoe de Vader van Jezus Christus is. En wat Zijn blijde boodschap is voor de mensen van deze tijd.

Wat wij zondagmorgen kunnen doen is maar heel bescheiden. Maar het is wel juist die kleine stap die wij kunnen zetten. Het is niet spectaculair, niet opwindend, niet sensationeel. Maar het is wel een uiting van wat ons beweegt, van wat ons eigenlijk draagt en inspireert. Als u komt, neem er dan wat meer tijd voor dan anders. En om misverstanden te voorkomen: wij vieren een normale H. Mis zoals u dat op zondag mag verwachten. Slaagt het? Vanuit het geloof gezien slaagt het altijd wanneer mensen oprecht zijn. Want dan kan God Zijn werk doen.

W.v.M. (21 maart 1987)

'Het zijn altijd dezelfde...

die je tegenkomt in de parochie en in het parochiewerk. Je moest ook eens andere gezichten zien'. Is dat zo? Is dat zo erg? Of is het juist goed?

Ik ben blij dat ik steeds weer dezelfde mensen tegenkom. Als het steeds anderen waren, zou de parochie als los zand aan elkaar hangen. Dan zou er geen stabiliteit zijn, geen voortgaande lijn, geen continuïteit.

Je mag niet verwachten dat een hele parochie van 2500 mensen in één keer meegaat. Mensen hebben allemaal hun eigen tempo. Eén groep doet mee door hun kerkbijdrage te geven en om eventueel wel eens een beroep op de kerkgemeenschap te doen. Een groot deel verkiest het wat meer incidenteel mee te doen: op feestdagen en bij bepaalde gelegenheden. En tenslotte is er een vrij grote kern die de parochie levend houdt op diverse terreinen (en dat doet ze met al haar menselijke tekorten). Die kern is de motor, is het vuur dat kan branden in menselijke mensen ten bate van de omgeving, ten bate van de wereld. Want daarvoor is er kerk; kerk is er niet voor zichzelf! Die kern zal leven als zij zich warmt aan het vuur dat God wil schenken. Dat is: door te leven uit het geloof, door om te gaan met God zoals Jezus deed, door regelmatig samen te komen ter bemoediging en om inspiratie op te doen.

Dan wordt die kern een geloofsgroep die open staat voor iedereen die wil meedoen. In die groep kan God zijn werk doen ter wille van de wereld die Hem lief is.

W.v.M. (28 maart 1987)

Een aardige meid....

in één oor een ringetje, d'r haar tot een paardenstaartje bijeengebonden. Maar ze had ook iets verlegens, zelfs iets triests alsof het leven haar moeite kostte. Toen vertelde ze dat ze haar moeder niet gekend had omdat die al vrij kort na haar geboorte naar een andere man was gegaan. Eigenlijk wist ze niet wat een moeder is. Haar vader was er nooit overheen gekomen.

Ik vroeg of ze iets aan haar geloof had. Neen, dat had ze niet want haar vader was altijd een gelovig man geweest en had veel gebeden, maar het had allemaal niets geholpen... Dat zei ze terwijl ze wat afwezig een sigaret draaide.

Zij is een van de velen die zo denken. Hoe kon ik haar laten zien wat zij geloof noemde nog geen geloof is, hoogstens een voorstadium waarin je gemakkelijk blijft steken. Als zij van God spreekt, bedoelt ze een soort wezen dat inspringt zodra mensen niet meer kunnen.

Hoe kon ik haar laten zien dat geloof iets geheel ander is... Dat het is die nieuwe kijk op jezelf, op je medemens en op de wereld, zoals zondag naar voren komt in de Bijbelverhalen. Misschien zie ik haar binnenkort nog eens. Dan gaan we samen lezen, het verhaal van de blindgeborene van vorige week of dat van deze zondag over die dode vriend. Dan kan ze iets gaan vermoeden van dat geheel nieuwe dat in deze laatste weken voor Pasen steeds scherper naar voren komt.

Is Pasen daarom niet het feest der feesten, is daarom niet elke zondag een herinnering aan dat feest der feesten, waar de kerk tegen alles in haar alleluja blijft herhalen, ook voor dat meisje?

W.v.M. (4 april 1987)

Een petje op.

Zo stond hij voor ons, die Joodse man. Stemmig zwart gekleed en in zijn handen het heilige Joodse boek, de Thora, het begin van de Bijbel. Wij katholieken zaten op banken, rond hem. Tussen ons in een tafel met ongedesemd brood, de matze, en een karaf wijn, het geroosterd lamsbeen, schoteltjes met bittere kruiden en een zoete spijs. Zeven kaarsen brandden er op een kandelaar, de Chanoeka.

De sfeer was ongedwongen, bijna feestelijk ofschoon wij wat onwennig waren binnengekomen. We hadden die Joodse man uitgenodigd om ons iets te leren over het Joodse Paasmaal. Eerlijk gezegd, wij waren enigszins onder de indruk. Kwamen wij hier niet bij de wortels van ons eigen geloof? Jezus was toch een Jood, helemaal, geen jota of stip heeft Hij ervan weggelaten of veranderd. De laatste avond van zijn leven was de avond van dit Paasmaal, met dit brood en met deze beker, om samen met zijn vrienden dankbaar hun Pasen te vieren: de Bevrijding, de Uittocht uit de uitzichtloosheid van Egypte. Nu zou Hij niet alleen de Joden maar allen die meewilden, naar een nieuwe toekomst leiden.

Ja werkelijk, hier kwamen wij heel dicht bij onze 'Mis', onze eucharistieviering, het grote dankgebed voor de bevrijding.

Witte Donderdag komt dichterbij. Pasen ook. De man met zijn petje had ons iets laten aanvoelen van wat er verborgen ligt onder het stof van onze opvoeding en tradities. Een verborgen schat, door wie al ontdekt?

Pastoor W.v.M. (11 april 1987)

Feest der feesten?

Ja, dat zegt de Kerk. Eigenlijk al heel lang, vanaf de eerste eeuwen. En dat durft ze nóg te zeggen. En ik sluit me daar geheel bij aan. Hoewel ik nog maar aan de drempel sta. En als iemand mij zegt, dat hij het allemaal al lang weet, dat het allemaal oude koek is, dan zeg ik dat die mens er nog niets van begrijpt, nog helemaal niets. En dat hij dus daarover zijn mond moet houden, want hij weet niet waarover hij praat.

En als iemand mij zegt, dat hij er iets van heeft begrepen dan zeg ik: inderdaad, jij zegt het goed. En ga nu verder opdat jou duidelijk kan worden hoe weinig je nog maar begrijpt, opdat je gaat vermoeden wat er nog vóór

je ligt: alles eigenlijk nog. En als je er nog helemaal niets van begrijpt, en toch wilt weten, dan wil ik je bemoedigen opdat je op weg zou gaan naar een vreugde en vrede groter dan jezelf voor mogelijk houdt.

Immers: de steen is ook van mijn 'graf' weggenomen en de weg naar leven ligt ook voor mij open, hoe ook. Dat geldt voor u persoonlijk, dat geldt ook voor heel de gemeenschap, ja dat geldt voor alle mensen, christen en niet-christen, kerkelijk en niet-kerkelijk.

Kom, laten we opstaan, ons mooi maken en feest vieren als nooit te voren.

Zalig Pasen voor allen!

W.v.M. (19 april 1987)

Achter aan de Jonkerstraat

zitten mensen klem. Wie het nog niet weet, moet eens gaan kijken, gaan luisteren en ook ruiken, vooral bij mooi weer. Al jarenlang proberen onze dorpsgenoten daar overeind te

blijven, schrijvend, pratend, vergaderend, hopen en wanhopend. Maar de situatie is langzamerhand onleefbaar geworden. De mensen zitten ingeklemd tussen instanties. En instanties heten niet Jansen of Pietersen, je kunt ze niet als persoon aanspreken, ze zijn anoniem, zonder gezicht. Ieder van die instanties heeft zijn eigen belangen. En ieder wil kostendekkend werken, zoals dat heet: de gemeente Nijmegen met zijn industriegebied, de bedrijven die zich daar gevestigd hebben, de ARN plus de Rioolwaterzuivering en de gemeente Beuningen. Zij zijn allen verantwoordelijk voor de situatie die daar ontstaan is en waarvan de oorspronkelijke bewoners de dupe zijn. Enkele pogingen tot verbetering hebben geen oplossing gebracht. Het blijft onleefbaar voor de bewoners. Andere woonruimte is nu de enige mogelijkheid. En meerdere bewoners zijn nu zo murw dat ze bereid zijn te vertrekken. Zij wachten weer op antwoord. Na alle wachten en vechten, al jarenlang, wachten zij nu weer. Ze behoren tot onze parochie. En dat zullen ze moeten merken. Kerk-zijn betekent ook dat je elkaar niet in de steek laat. Ook hier kun je laten zien wat het betekent dat we elkaar in de kerk broeders noemen.

W.v.M (2 mei 1987)

Tekening uit een Duits godsdienstboek.

Nogal Duits van stijl, vind ik. Eén van de vele Maria-voorstellingen, maar nog niet zo slecht.

Want hebben wij van Maria niet te veel een lief vrouwke gemaakt? Te veel de zoete moeder? Viel het leven ons zo hard dat wij behoefte hadden aan zo'n figuur? Of was de verkondiging van de Blijde Boodschap zo afstandelijk dat ons hart een antwoord zocht in zo'n Maria-voorstelling?

Hoe ook, deze voorstellingen van Maria (en van andere heiligen) zeggen meer over onszelf, over onze angsten dan over Maria zelf. Wij hebben van Maria een veel zachter figuur gemaakt dan de Bijbel doet.

Daar is Maria een andere vrouw. Iemand die alles van God verwacht en juist daardoor recht blijft. Iemand die vaak door diepe dagen en door zwarte nachten gaat. Die dan verder gaat omdat zij zich vasthoudt aan Gods beloften zoals zij die had leren kennen in het boek van haar Joodse volk: de Psalmen en de profeten.

In de dagen tussen Jezus' gewelddadige dood en zijn onverwachte opstanding is zij aanwezig te midden van de aangeslagen leerlingen (die mannen!), als steun en biddende kracht van een kerk die juist ter wereld komt. Dat is de Bijbelse tekening van Maria, heel kort, te kort... Die vrouw als voorbeeld van wat geloof eigenlijk is, wil ik graag een bijzondere plaats geven in de meimaand.

W.v.M. (9 mei 1987)

Laatste Communie-Eerste Communie...

U kent die uitdrukking ook? Een manier om te zeggen dat mensen eens in hun leven de Communie hebben ontvangen, namelijk bij hun Eerste Communie. Ik denk dat dat inderdaad voorkomt. Maar ik ben ook weer getroffen door de wijze waarop een aantal moeders en ook vaders zich weer inzet bij de voorbereiding van hun kinderen en onze kinderen op de Eerste Communie. Wat doe je dan tegen de stroom in:

(1) mensen die je voor gek verklaren als je er voor uitkomt dat je met geloof en kerk bezig bent,

(2) een kerkleiding die het je ook niet altijd gemakkelijk maakt om van de kerk te houden,

(3) eigen twijfels en vragen waar veel mensen nog mee zitten.

Ondanks dat alles zijn er toch die echt werken voor het werk van Jezus Christus, die zich steeds meer door zijn Blijde boodschap laten trekken. Met al die mensen wil ik delen wat ik zelf gevonden heb. Met hen wil ik openstaan voor de schat die ik zelf bezig ben te vinden (en die probeert mij te vinden!). En ook met alle anderen wil ik op weg gaan, in hun tempo en op hun manier.

Zoals een man zei toen hij de Ziekenzalving van zijn moeder had meegemaakt: 'Ik ben in geen jaren meer in de kerk geweest, maar nu ik dit meemaak zeg ik: wat zijn wij toch bezig te verliezen?' Zo wil ik op weg met de kinderen en hun ouders die ook iets hiervan vermoeden, tegen alle weerstand in, buiten ons en in ons. Want ik weet, ja ik weet, dat de weg van Jezus Christus de enige weg is.

W.v.M. (16 mei 1987)

Als....

iemand mij uitlacht omdat ik een kruisteken maak,

zegt dat meer over hem dan over mij. Want hij weet niet eens wat een kruis betekent.

Als hij het wist zou hij er stil van worden.

Wanneer iemand mij uitlacht omdat ik naar de kerk ga, laat die ander alleen maar zien dat hij er niets van begrijpt. Want als hij het werkelijk begreep, zou hij meegaan.

Wanneer iemand mij uitlacht omdat ik priester ben, heb ik er misschien onbewust aanleiding toe gegeven. Maar dat waarin ik geloof en wat mij tot deze keuze bracht en brengt, blijft wat het is. Maar wát het is weten zij niet, want dan zouden ze er niet om lachen. En ik denk niet zo omdat ik christen (priester) ben, maar omgekeerd: omdat ik zo denk ben ik christen (priester).

Goedbedoelende vrome lieden roepen karikaturen op van christen-zijn; zij maken het ongewild moeilijker voor de zoekers en makkelijker voor de spotters. Dat mag jammer zijn, maar het verandert niets aan het beeld van een christen zoals Bijbel en vele bekende en onbekende heiligen dat laten zien.

W.v.M. (23 mei 1987)

Die nacht....

kon ik niet slapen. Wat haal je dan allemaal in je hoofd... Ofschoon ik (noodgedwongen) heb geleerd 's avonds alles bij onze Heer neer te

leggen en dan te gaan slapen, lukte het deze keer niet. Waarom blijven

ze weg van onze bijeenkomsten, mensen die ik werkelijk hoogacht, van wie ik ook houdt en van wie ik weet dat ze echt met hun geloof bezig zijn. Toch blijven ze heel vaak weg. Lege plaatsen maken anderen moedeloos, het tast misschien de gemeenschap aan. Dat weten ze...

Wat doen wij verkeerd? Of wat zeggen wij verkeerd? Of wat is er anders dat hen weerhoudt? Onwillekeurig komen dit soort vragen naar boven.

Voor sommigen ben ik te ouderwets. Voor anderen te modern. Dat weet ik. Maar ik ben er niet op uit mensen te behagen, daarom deert me dat niet. Ik probeer als mens van deze tijd met heel mijn ziel trouw te zijn aan het evangelie. Dan ben ik ook trouw aan mezelf. Meer kan ik niet doen.

We zullen elkaar geheel serieus moeten nemen. En we zullen elkaar veel ruimte moeten geven. De ruimte die nodig is om je op je eigen manier te kunnen ontwikkelen als jouw antwoord op Gods werken in jouw leven. Gods Geest is hier aan het werk, maar op zijn manier. Niet op mijn manier of zoals ik denk dat het zou moeten. In dat vertrouwen zal ik mijn hoofd moeten neerleggen en ook die steeds weer aan onze Heer mogen toevertrouwen.

W.v.M (30 mei 1987)

' In Zevenaar....

zullen homoseksuele mensen zich in de kerk presenteren als demonstratie tegen uitspraken van kardinaal Simonis'.

Aldus een bericht op de voorpagina van de Gelderlander. Krantenjongens moeten ook een boterham hebben, dus schrijven ze wat wij lezers graag lezen... Maar het is wel weer een bericht dat de indruk bevestigt van: zie je wel dat die Kerk niet deugt! En dat past dan in het rijtje van: de jeugd deugt niet en de wereld ook niet en vele katholieken ook niet. Zo praten bisschoppen en ministers, zo praten ouderen en ook jongeren. Met als enig resultaat dat mensen moedeloos worden en agressief.

Als iemand zich een gelovige wil noemen kan hij daar niet aan meedoen. Gods Geest die in mensen leeft, geeft hem een andere kijk op zijn medemensen, op de wereld, op zichzelf.

Met open oog voor al het donkere en angstige in ons hart zal hij delen in Gods rijk. En God roept mens en wereld toe: Weet je wel dat je de moeite waard bent?

Dat is het herscheppende van de Geest die alles nieuw maakt. Dat is het Pinkstergebeuren, nu. Als iemand dan een gelovige wil zijn, zal hij die Geest in zich moeten laten werken. En als iemand gevormd is, dan was dat de bedoeling van zijn Vormsel.

Wie zo zichzelf leert zien en zijn wereld heeft een zalig Pinksterfeest.

W.v.M. (6 juni 1987)

Niet op vakantie?

Móet dat dan?

Is het een soort verplichting geworden om op vakantie te gaan? Het zou niet goed zijn als je je die vrijheid zou laten afnemen, de vrijheid om ergens niet aan mee te doen.

Zou je wel willen, maar krijg je de kans niet? Dat spijt me, want het kan werkelijk goed zijn om er even uit te breken, ook al is het maar even.

Wel op vakantie?

Fijn! Van harte gegund meen ik te mogen zeggen. Mag ik ook zeggen: verwacht er niet te veel van? Verwachtingen die geen rekening houden met de werkelijkheid kunnen je een kater bezorgen. Ook in de vakantie kunnen de dagen niet altijd stralend zijn. Ook in de

vakantie blijf je jezelf en je partner en je kinderen ook zoals ze zijn. Soms ben je dan juist nog meer op elkaar aangewezen dan anders. En dat vraagt veel.

Ook dan moet er gewassen en gekookt worden, ook dan is de winkel juist dicht, het geld op, de krant uitverkocht en de t.v. niet veel anders dan thuis (soms minder). Ook dan hebben we onze buien, goede en minder goede. Wie reëel aan zijn vakantie begint, kan er een fijne tijd aan beleven dank zij de kleine dingen die ons dagelijks leven bepalen.

Geniet er van als mensen die weten dat God maar één ding wil: dat het je goed gaat. En kom dan goed bij ons terug, want wij wachten ook een beetje op u, op jou, op jullie.

W.v.M. (4 juli 1987)

Het graf....

is bijna klaar. Iemand heeft het weer netjes in orde gemaakt. Ik zie aan de grafsteen dat hier onlangs een vrouw is begraven in het graf van haar man die dertig jaar geleden gestorven is. En die vrouw is lang weduwe geweest. Ook lang alleen geweest schijnbaar... Zou ze zich ook alleen gevoeld hebben? Want sommigen voelen zich bevrijd als hun partner sterft.

De man die het graf verzorgt spreekt mij aan: 'Kijk meneer, die vrouw bleef achter met vier kinderen. En ze had opnieuw kunnen trouwen, meerdere keren zelfs want ze was een lieve, aantrekkelijke vrouw. Maar een paar van haar kinderen wilden gaan 'nieuwe vader' (alsof het daarom ging!). En diezelfde kinderen gaan dan mooi allemaal het huis uit, zij blijft alleen, al die jaren... En dan het gemauw in de familie: 'Je kunt Theo toch niet inruilen voor een ander...' En de buurt doet er nog een schepje bovenop: 'Je hebt maar van één man gehouden, hè...' Ze is dus alleen gebleven, meneer. Weet u wat dat betekent? Dat weet alleen een mens die zelf onvrijwillig alleen moet verder leven. En het heeft niets met leeftijd te maken'.

Ik ben naar huis gegaan en ik wist: die man heeft gelijk. Je zult je door je familie en door je buurt laten veroordelen tot alleen-zijn! Waar bemoeien ze zich mee, die brave burgers. Weten ze wel waar ze het over hebben? Weten ze wat ze een ander aandoen met hun dom geklets en hun liefdeloos oordeel?

Dat was tijdens de vakantie in een Noord-Hollands dorpje.

W.v.M. (18 juli 1987)

Op het puntje....

van de rivier de Waal en het Maas-Waalkanaal ligt een nieuwe radarpost. Vandaar uit heb je een bepaalde kijk op Weurt. Nogal romantisch en stil ligt het kerkje tegen een achtergrond van groene waaibomen en de daken van de eerste huizen. Er gaat rust uit van dat plaatje. Weldadig. Een beetje onwezenlijk mooi.

In werkelijkheid kan het rond ons nu stille kerkje onbehoorlijk stormen. En onder de daken van onze huizen is er niet overal die rust en vrede die hier aanwezig lijken.

Bij ons gebeurt ook wat er gebeurt in alle huizen van onze tijd. Ook wij verliezen ons hart (en onze rust) aan geld en bezit en anderen tobben om de eindjes aan elkaar te krijgen.

Sommigen zijn steeds weer blij dat ze hun leven met elkaar mogen delen en anderen vinden het maar al te vanzelfsprekend dat ze weer een dag samen hebben. Sommigen kunnen elke dag weer gaan werken en zich dus nodig voelen, anderen lijden er onder dat zij geen werk

kunnen vinden, soms dagelijks, jarenlang. Ook bij ons zijn jonge mensen die toekomst zien en andere jongeren die in een leegte leven. Ook bij ons zijn gezinnen waar in rustig overleg en niet zonder pijn toch echt moeilijke dingen uitgepraat worden en anderen waar men samen die rust en die kalmte nog niet kan vinden. Alle goede wil en onvermogen van mensen, alle succes en vreugd van mensen zijn ook onder onze daken te vinden. En over dat alles heen een nu een blauwe hemel. En voor wie het kan zien ook een Hemel (met een hoofdletter). Voor wie het nu kan vatten de oude boodschap uit de Bijbel: 'Beschut onder de schaduw van Uw vleugels'. Dat is hoop... Dat is beschutting... Opdat je je zou oprichten, je zou verheugen in wat er wél is, je mouwen opstropen en je weg gaan zoals die is. Om er van te maken wat je er nu van maken kunt. En weten dat het zo goed is.
W.v.M. (1 augustus 1987)

Levendige oogjes...

had zij, dat oude moedertje. Ze was juist weer thuis na zoveel weken ziekenhuis. Nu zat ze op het puntje van haar stoel haar verhaal te vertellen. 'Toen ik nog in het ziekenhuis was, kreeg mijn buurvrouw ook bezoek. Zij was ook katholiek, maar ze geloofde niet in de hemel. En haar kinderen ook niet. Want, zeiden ze, wie gelooft daar nou nog in? Ik zei: zijn jullie nou katholiek! Denk je dan dat Jezus voor niets heeft geleden op het kruis? En dat hij voor niets gestorven is? Dat was voor ons, hoor! Nou ze werden er stil van, pastoor. En wat ze nu van mij denken..., dat kan me niets schelen'.
Wat was ze vurig, dat moedertje. Had ze geen gelijk? Is dat niet wezenlijk voor ons geloof? 'Als Jezus niet verrezen is, is ook ons geloof zonder grond en zijn wij meelijwekkend, zielige mensen', schreef een van de eerste christenen. Maar omdat Jezus verrezen is, zullen ook wij verrijzen.
Ja, inderdaad, had zij geen gelijk? Zonder verrijzenis zijn wij toch hoogstens een stel naïeve wereldverbeteraars. Maar zo is dat moedertje niet. Zij kan blij instemmen met een Kerk die zegt: 'Maria, een mens zo puur in haar liefde, zo mooi dat God zichzelf in haar terugvindt. En haar geheel bij Zich kan nemen als haar taak hier volbracht is'.
En in ieder mens vindt God Zichzelf terug, meer dan mensen durven denken. En ieder mens hoort bij God, voor altijd.
W.v.M. (15 augustus 1987)

'Laatst dacht ik:

Ik doe net als die anderen! Waarom heb ik mijn handen schoon gehouden, waarom ben ik eerlijk gebleven? Maar.... dan zou ik Uw volk in de steek laten...Nee.
Ik kon het maar moeilijk begrijpen. Stom was ik en blind. Ik snapte er niets van: waarom gaat het die anderen voor de wind, terwijl zij maar raak leven. Ik heb steeds mijn plicht gedaan, ik ben trouw gebleven. Waarom heb ik dan problemen? Terwijl zij zich niets van God of gebod aantrekken en hen alles voor de wind gaat.
Ja, bijna was ik uitgegleden, had ook ik er alles aan gegeven. Totdat ik hun leegte doorzag. Wat heb ik als ik U niet heb?
Als ik met U optrek, besef ik die leegte. Dan weet ik wat U betekent voor mij. Wie U ontwijkt, vindt geen pad meer... U bent de rots waarop ik sta. Als ik bij U ben smaakt al het andere niet meer'.

Een ontboezeming uit 1987? Een verhaal uit de film 'Flodder?' Het zou kunnen want het is zeer herkenbaar. Maar het zijn woorden uit een psalm. Drieduizend jaar oud. Herkent u het? U kunt het nalezen: Psalm 72.
W.v.M. (22 augustus 1987)

Bij de supermarkt...

trof ik hem, vader van een groot gezin. Ik had hem altijd graag gemogen. Er ging rust van hem uit. Hij was een mild mens met vriendelijke maar wel doordringende ogen. Vandaag zou hij met zijn vrouw naar hun dochter gaan omdat die jarig was. 'Mijn dochter moest toen trouwen, zoals dat heet. En wel zo gauw mogelijk, want anders zouden 'ze' er schande van spreken. Nou ja, mijn kind is toen getrouwd. Gelukkig had ze een goede man getroffen. Maar schande werd er toch gesproken.

Die schandesprekers... Hoe velen hebben gewoon geluk gehad dat het hen niet is overkomen? En hoe velen waren er zogezegd 'slimmer'? Wie is zo goed dat hij over een ander mag oordelen? Toch God alleen?

Mijn kind weet dat ze er nóg op aangekeken wordt. Ik ken mensen die diep verontwaardigd zijn over sekswinkeltjes. Maar die winkeltjes zouden toch allemaal moeten sluiten als er niemand ging kopen? Waar zijn dan die kopers? Een bordeel zonder klandizie gaat toch ook failliet. En zouden sommige meisjes ook abortus laten plegen als hun omgeving hen zou accepteren en ondersteunen, tegen alles in?

Soms, pater, zet ik de dingen op een rijtje. En dan voel ik dat God achter mij staat. Dat geeft mij een grote vrede. En vrijheid hier van binnen. En zo ben ik een trotse opa geworden.'

Ik kocht mijn pakje tabak bij de supermarkt. Thuis stak ik een pijp op. Ik wist: zo oordeelt God en zo oordelen mensen. God wil niets anders dan mensen groot maken. Mensen kunnen elkaar klein maken. Maar ze kunnen ook doen wat God doet.

W.v.M. (20 augustus 1987)

De tent van N.A.G....

is juist aangevoerd op grote vrachtwagens. Ze gaan hem nu opzetten, een soort voorbode van een klinkend gemeenschapsfeest. En daar tussendoor is er een brief op mijn tafel gekomen. Van een man die zijn vrouw verloren heeft. 'Ria is weg, dood. Meer dan een jaar al. Ik dacht dat ik het een beetje begon te begrijpen, maar dat gevoel is nu weer helemaal weg. Ik vind het nu nog erger, want God lijkt nu ook verdwenen... Vanavond las ik waarom God lijden en verdriet toestaat. Ik werd heel naar over het antwoord: 'opdat anderen zouden leren jouw lijden mee te dragen...' Ik voel me nu weer een soort proefkonijntje van God: Ik krijg een kruis opdat anderen er beter van worden...'

Sommige mensen, sommige boeken weten zo goed wat God bedoelt, wat God voorheeft met dit of dat, waarom jou dit overkomt. Soms is dat gewoon godslasterlijk. Met de beste bedoelingen bedenken mensen antwoorden die de weg naar God juist blokkeren.

Wat dan?

Begin met er van af te blijven. Begin met je mond te houden. Juist omdat je je verstand gebruikt. En dan: het 'waarom' naast je neerleggen. Niet proberen zo'n waarom te beantwoorden. Het komt wel vanzelf bij je op, of je wilt of niet. Maar het is eerlijk gezegd een onredelijk waarom. En tenslotte: (maar dat is een heel leerproces wegens onze

weerbarstige angst, daarom schrijf ik dit met schroom) leren om alles over te geven aan Degene die niets anders wil dan ons geluk, hoe duister, hoe onbegrijpelijk dat soms ook lijkt. Gaandeweg, ja alleen gaandeweg kom je dichterbij een vrede die ik niet zou kunnen bedenken. Ook onze maatschappij niet.

Buiten is het stil geworden. Zou de tent al klaar zijn? Een van die merkwaardige, zelf onuitstaanbare tegenstellingen van ons mensenleven.

W.v.M. (5 september 1987)

Een zondagavond....

bij een goede vriend elders in het land. Rond de veertig zal hij zijn. Het was gezellig. Een glas goede tafelwijn: Vieux Papes (aangepast bij de bezoeker?). We hadden al heel wat over de kerk gepraat. Maar zoals hij die avond praatte had ik hem nog nooit gehoord. Op een bepaald moment zei hij tegen zijn vrouw: 'Margot, zo kunnen we eigenlijk niet doorgaan. Wat geven wij onze kinderen nou mee? Wat voor houvast hebben zij straks in het leven? Als dat houvast, als die hoop er nou niet was, ja, dan zouden zij (en wij) het zonder moeten doen. Maar het is er wél. Dus...'. 'Ik ben er zelf nog mee bezig', zei ze. Maar hij ging verder op hetzelfde spoor. 'Laatst na de bediening van mijn moeder.... we waren er toch allemaal bij toen zei jij: Huub, dit mógen we niet kwijtraken. Dit is toch zó goed. Dit moeten we doorgeven'.

Het is waar. We hebben geen tijd meer te verliezen. Het triomfalisme van de Kerk, haar gewichtigdoenerij is omgeslagen in het tegendeel. Althans in onze landen. Nu gebeurt het dat mensen zich bijna schamen dat ze katholiek zijn. En – uit reactie – leven sommigen in een soort grimmige verbeterheid.

Nu zijn er mensen die wel naar de kerk zouden willen gaan, maar zich laten weerhouden door gedachten als 'wat zullen ze dan van mij denken'. Allemaal heel begrijpelijk, maar voor dat soort gedachten kunnen wij toch niet opzij gaan? Moeten we niet heel duidelijk bij onszelf zeggen: ik kies er voor! En dat en dat zijn voor mij de consequenties! Ook al voel ik mezelf nog zo'n mini-gelovige... We hebben geen tijd meer te verliezen. Wat Jezus is begonnen is te groot, te gelukkig makend om het door onze houding voor onze kinderen ontoegankelijk te maken.

Het is de weg ten leven. Als ik er over nadenk voel ik me zo diep dankbaar dat ik het kreeg, ben ik er trotser op dan een rijke op zijn bezit.

W.v.M. (12 september 1987)

Een pet....

had hij altijd op, ook als het warm was. Die hoorde bij hem zoals hij geworden was. Ook de pijp en de fiets. Een auto zou niet bij hem passen. Zijn vrouw had ik vroeger nog gekend, jaren geleden. Een ontspannend lief mens vond ik haar. Ze woonden in een huisje aan zo'n stille polderweg. Na haar dood was hij er blijven wonen. De tuin bleef hij ook doen, voor zijn eigen gedoetje en ook voor zijn kinderen. Ik maakte graag een praatje met hem. Hij had zo'n open gezicht alsof hij alle dubbelheid, alle kwaad al achter zich gelaten had. Een mens die van binnen heel geworden was. Want klappen had hij ook gehad. En uitgedeeld had hij ze ook in zijn jonge jaren. Nu kon hij daarom lachen.

'Weet je, Peet, waaraan ik wel eens denk als ik jou zie? Aan dat woord: 'Vrede geef ik u, niet zoals de maatschappij die geeft. Mijn vrede...'. Toen ik dat zei, keek hij niet vreemd. 'Dat klopt, pastoor', zei hij.

Een mens die vrede heeft met zichzelf, met zijn verleden, met zijn fouten, met zijn lot voor zover dat toch niet te veranderen was. Bij hem was het zoets als: Ik heb ontdekt dat God 'ja' tegen ons zegt, onvoorwaardelijk; dan mag ik ook 'ja' zeggen tegen mezelf. Dan heb ik werkelijk vrede met mijzelf en met mijn leven. Dan gaan je wonden dicht.

Hij heeft er iets van begrepen, van de kern van christen-zijn. Elke vredesdemonstratie, alle gepraat over vrede, elke vredeszondag zoekt mensen als Peet. Aan hem zie ik hoe een mens van vrede is.

W.v.M. (19 september 1987)

Tranen had hij.

Ik had ze nog nooit gezien bij hem. Maar nu verborg hij ze niet. 'We zijn naar die instantie toe geweest, maar ze behandelen ons als een nummer, pastoor. Als je niet precies doet wat zo'n ambtenaar zegt, legt hij je formulier weer onder de stapel, helemaal onderaan. En daarna, op het andere bureau: Als jullie ons voorstel niet accepteren, trekken wij onze handen van jullie af, dan doen wij niets meer voor jullie... Als wij maar geld hadden, dan hoefden wij niet eens al die instanties af'.

Er hing een sfeer van machteloosheid en van vernederd-zijn rond deze twee mensen, man en vrouw. Toen pakte zij zijn arm: 'Rob, wij moeten op onze tanden bijten. We dachten dat de maat vol was, maar we kunnen nog veel meer hebben. Natuurlijk, kom we gaan verder'. (Zij hadden inderdaad al heel wat moeten incasseren.)

Sommige ambtenaren, sommige ministers en sommige staatssecretarissen hadden daarbij aanwezig moeten zijn. Zij genieten (ja: genieten) aanzien. Deze mensen moeten heel wat meer moeite doen om hun gevoel van eigenwaarde niet te laten aantasten. En dan zijn er 'hoger geplaatsten' die hen (onbewust)k nog verder vernederen... Zo kan het ook mensen vergaan die gekort worden op hun toch al mager inkomen, voor wie medische voorzieningen bijna onbetaalbaar worden. Of mensen die met moeite de eindjes aan elkaar knopen, maar niets laten merken, want anders...

Tot hen zeg ik: Laat je niet aantasten. Laat je in je hart niet omlaag halen. Laat je je gevoel van eigenwaarde niet afnemen: je mag er zijn.

En als parochie? Hier komt de vraag: hoe geloofwaardig zijn wij als parochie? Gaan wij anders met elkaar om? Zijn wij er op uit met elkaar te doen wat God met mensen doet: elkaar groot maken? We zullen dagelijks voor God moeten gaan staan om klaar te zien of wij al leren doen zoals Hij doet. Als je dat niet serieus neemt, kun je dan toch naar de kerk gaan?

W.v.M. (26 september 1987)

Deze week....

wil ik ze allemaal een bloemetje geven, aan allen die, hier levend of reeds bij de Heer, 190 jaar lang bouwden aan de kerk (Kerk) die hier nu is, aan allen die levende stenen wilden en willen zijn in deze Kerkgemeenschap van 190 jaar oud:

aan de ouders van uw ouders die u meegaven wat zij zelf hadden doorgekregen,

aan de jeugd van nu telkens als zij ons bevraagt op wat wezenlijk is in ons geloof,

aan allen, jong en oud, kinderen en bejaarden, die met hoofd en hart, met hart en hand, met woord en daad werken aan onze geloofsgemeenschap, in stilte achter de schermen of in het openbaar,

aan hen die teleurgesteld zijn en aan hen die zoeken, aan de bidders en de kruisdragers, aan hen die vaak aanwezig zijn in onze bijeenkomsten en aan hen die momenteel niet komen, aan hen die de hoop bewaren en aan hen die denken dat ze alles kwijt zijn.

Een bloemetje ook voor hen wier lichaam ergens rond deze kerk begraven is in afwachting van de dag der verrijzenis.

Kerkje van Weurt, ingevoegd in het grote gebouw van de wereldkerk, samengehouden door Hem die één maakt wat was verstrooid. Een bloemetje voor ieder van jullie, priesters en leken.

W.v.M. (3 oktober 1987)

Toen ik het las...

dacht ik: wat heeft die mens meegemaakt? Die moet ooit in zijn leven door een diep dal zijn gegaan, door een onnoemelijk lijden. Zijn partner verloren? Door zijn kinderen in de steek gelaten? Of door zijn vrienden? Ik weet het niet. Was zijn levenswerk mislukt? Was hij dolgedraaid of in de gevangenis geraakt? Ik weet het niet. Maar het moet iets heel ergs zijn geweest. Want hij (of zij) schrijft: 'Uit het graf, uit de zuigende modder heeft hij mij getrokken...' Dan moet je ver

weg zijn geweest. Dan moet je hebben gedacht dat er niets meer te redden was.

Er staat niet dat toen alle problemen voor hem waren opgelost. Of dat hij plotseling van zijn ziekte genezen was. Of dat zijn armoede voorbij was. Zo gaat het ook niet in ons leven. Dat zijn niet de wonderen die bij ons gebeuren.

Maar wel: er komt een ommekeer in je zien, je gaat het anders zien wat je is overkomen of wat je hebt gedaan. 'Hij gaf mij weer vaste grond onder mijn voeten. Een nieuw lied kwam er in mij op. Velen zullen het zien, zij zullen respect voelen en hun hoop vestigen op Hem'.

Waarom ik dit schrijf? Ik herken het. Ik weet dat het waar is: zo gaat het soms met ons.

Daarom zou ik het u gunnen: thuisraken in de Psalmen, zoals in deze Psalm 40. Dan vind je nieuwe woorden. Dan vind je uitweg.

W.v.M. (10 oktober 1987)

Achter aan de Jonkerstraat....

treffen ze op dit ogenblik de voorbereidingen voor de officiële opening van het ARN-complex. Vrijdagmiddag wordt er een lint doorgeknipt, of iets dergelijks. Technisch hebben ze daar een hoogstandje geleverd. Een Duits vakblad schreef lovende woorden. En ons vuil plus de Nijmeegse industrie moesten ook ergens naar toe. Natuurlijk.

Maar ik blijf zeggen dat Weurt onevenredig zwaar belast wordt. En ook dat betrokken mensen niet serieus zijn genomen daar waar ze wel recht hadden op een serieuze

benadering. De opening lijkt dan ook een bescheiden karakter te zullen krijgen. En dat is niet meer dan passend.

Met dit gesjoemel voor ogen, met open oog voor dit kleine stukje machtsstrijd uit die grote berg die we via journaal en krant te zien krijgen en die ook in ons eigen binnenste speelt, met open oog voor het jagen naar geld en naar een 'gezonde' economie waardoor we misschien wel allemaal vuile handen hebben... met dat alles levensgroot vóór me, hoor ik deze dagen die oude belofte over een ontelbare menigte (ontelbaar!) ... uit de verdrukking gehaald ... in feestkleren getooid... Dat is toch het Bijbelverhaal over Allerheiligen? En dat lezen we elk jaar opnieuw opdat wij de hoop bewaren onze rug recht houden, de betrekkelijkheid van alles zouden doorzien en niet verzaken.

Acht maal gelukkig zijn diegenen onder ons (zo staat het er toch?) die die belofte levend houden.

W.v.M. (30 oktober 1987)

'Ik word er warm van',

zei hij, 'als ik lees dat jullie je preekstoel hebben laten restaureren en die weer feestelijk in gebruik hebben genomen'. Ik word er ook warm van als ik hoor dat jullie zoveel geld opbrengen voor het onderhoud van je kerk. Dat geeft mij moed. 'Ik kom momenteel niet zo vaak in de kerk. Ik moet mijn weg opnieuw vinden. Maar wat ik zo zie geeft mij moed. Zelfs als er 's avonds licht brandt in de kerk. Als ik er mensen zie binnengaan. Als ik zie hoeveel mensen er bezig zijn in de parochie'.

Dat zei een academicus, vader van een jong gezin. Ja, ik geloof dat wij dit soms nodig hebben: mensen tegenkomen die enthousiast zijn, mensen die meeslepend zijn. Ook: zien dat er iets gebeurt, dat het leeft. Ook mij laat dat niet koud. Ik put daaruit ook inspiratie. Maar ik ken ook situaties, binnen de Kerk en buiten de kerk waarin mensen zeggen: dit moet gewoon gebeuren, dit moet gewoon gedaan worden want het is belangrijk.

Soms is er geen vuur om je heen, geen enthousiasme, geen ander die je meesleept.

Integendeel: wel mensen die je voor gek verklaren. En dan toch doorgaan omdat je ontdekt hebt dat het belangrijk is. Schijnbaar in je eentje... Schijnbaar: want er zijn er meer...

Misschien zou het goed zijn als we dat van elkaar wisten.

Dat noemen we 'trouw'. Niet opzienbarend, wel van belang. Van levensbelang, ook voor een kerk. Misschien vind je houvast in een Psalmwoord als: 'Ik ken je tranen, je inspanning. Ik ben er toch....'

Daar word ik warm van.

W.v.M (7 november 1987)

Een brief...

Daaruit citeer ik het volgende:

'Ik trof een mens die zich strak vasthoudt aan de leer zoals die vroeger was, met volkomen uitsluiting van anders voelende mensen, fel tegenstander van oecumene, van zoekende mensen, van mensen die niet klakkeloos de weg volgen... Bij die mens ging het niet om de God van liefde, maar om een god die allemaal regeltjes gegeven heeft die je moet volgen, ongeacht of je het met je hart doet of niet.'

Tot zover een stukje uit deze brief.

Als eerste reactie: Een volkomen denkbeeldige reactie, want de werkelijkheid is geheel anders. Maar alleen voor de duidelijkheid. Indien God inderdaad zo zou zijn (hoe denkbeeldig ook), dan zou ik dat moeten accepteren. Ook al zeggen wij dan: zo'n god hoeft van mij niet. Inderdaad: zo'n god zou minder zijn dan mensen.

Maar God heeft zich laten kennen als meer dan mensen, meer dan de beste en liefste mens. Onze trouw aan elkaar is een zwakke weerschijn van Gods trouw aan ons. Je trouw aan je partner, aan je kind, zelfs bij de grootste fouten, is nog een zwakke weerschijn van Gods trouwe liefde. Als liefde van een mens je groot maakt, als liefde van een mens je een diep gevoel van eigenwaarde geeft, dan is dat nog maar een voorproef van Gods liefde voor jou. Ik besef steeds meer dat veel mensen God niet kennen. Zij hebben zich onwillekeurig een vals beeld van God gevormd en komen dus onherroepelijk in de problemen. Of worden onverschillig. Als mensen God leren kennen zoals Hij is leven ze op. Ze worden een geheel ander mens.

W.v.M. (14 november 1987)

En toch....

Ik geef het op. God laat de wereld aan haar lot over. Hij ziet zelf toch ook hoe het gaat in Ethiopië? En wat doet God?

Ik geef het op. Moet je die zieke zien tobben en vechten voor zijn leven, ook omwille van zijn vrouw en kinderen. Moet je die dokters en verpleegkundigen zien sjouwen...Wij maar bidden. En wat helpt het? God laat niets van Zich merken.

Ik geef het op. Wat hebben wij wel gedaan voor de parochie? We hebben er uren en uren aan besteed. Er zorg over gehad. Ja, ervan wakker gelegen... Wat is het resultaat? God is dan mooi ver weg. Dan, juist dan, merk je niets van God.

Ik geef het op.... Bestaat er wel een God?

Zou ik dat dan echt willen: een God als super-tovenaar die al onze problemen en vragen oplost? Wat is dat in mij dat zo'n god wenst? Een god gemaakt naar ons beeld en gelijkenis, alleen wat meer 'super'.

Daarom zeg ik: 'en toch...' Toch houd ik mij vast aan de God van de Bijbel, de God van Jezus Christus. Ook al loopt mijn werk vast. Ook al mislukt wat ik zo oprecht begonnen was. Ook al zijn mensen soms niet zoals ze (volgens mij) zouden moeten zijn. Toch houd ik mij eraan vast dat de Gekruisigde het laatste woord heeft. Nu en later. En nog later als alles hier voorbij is. Hij heeft in alles het laatste woord. Dat is Christus Koning.

W.v.M. (21 november 1987)

Niet doen!....

Bouw jij op de pastoor? Niet doen. Hij is een mens. En een mens moet je niet overvragen. Dan krijg je onnodig teleurstellingen.

Bouw jij op je partner? Geweldig. Maar tevens: overvraag je de ander niet? De ander is mens, met alle grootheid en kleinheid die daarbij horen. En het leven van de ander is ook tijdelijk, eindig, breekbaar.

Bouw je op mensen? Ideaal! En terecht mag je trouw verwachten van een vriend, een vriendin. Maar heeft zelfs de meest trouwe vriend niet zijn grenzen? Mensen kunnen groot

zijn: God wil in mensen Zijn gezicht laten zien. En dat gebeurt niet alleen op je beste ogenblikken. Ook op de meest ongewone. En dan is een mens steeds een verwijzing naar... Maar je overvraagt een ander als hij of zij meer moet zijn dan een verwijzing naar... Mag je dan niets verwachten? Ja wel. Heel veel. En ik denk dat je zelfs alles mag verwachten. Namelijk van Diegene naar Wie de ander een verwijzing is. Naar Wie jij zelf een verwijzing bent. Het staat te duidelijk in de Bijbel. Het staat te vast in onze christelijke tradities: je mag alles verwachten van God zelf. Boven alle pijn uit, boven al je vragen uit, boven alle journaals uit. Ja zelfs boven de dood uit. Dat is de betekenis van de Advent. Dat is het licht dat zo'n sterk accent krijgt in deze donkere dagen van de laatste maand van het jaar.
W.v.M. (24 november 1987)

De haard....

hadden ze aangestoken die avond. Er waren vrienden op bezoek die maar zelden kwamen. Maar als zij kwamen werd er ook echt gepraat. Gert was juist begonnen over de toespraken van de paus over geboortebeperving. 'Zulke zwart-wit uitspraken zijn uit de tijd', vond hij. 'En toch is er nog iets anders', zei de gastheer. 'Ik denk er veel over de laatste tijd. Vooral nú met die soms volkomen tactloze Aids-voorlichting. Er is seks, zelfs heel veel seks die ronduit mensonterend is. Die je gewoon omlaag haalt.... Vrienden hebben mij zelfs eens verteld dat zij de pil en zeker het condoom als vernederend ervaren. En zelf heb ik ook steeds meer vraagtekens bij al die praktijken. Zal ik je zeggen wat ik mij afvraag? Of niet bepaalde vormen van onthouding getuigen van respect voor jezelf en voor de ander. Ik weet het wel: als ik zo praat zien velen mij niet voor vol aan... Nou ja, dat zegt dan wellicht meer over hen dan over mij...'
Gert staarde in het vuur.
'Als ik goed naar jou luister, als ik afga op wat ik nu spontaan voel, zeg ik: ik denk dat je gelijk hebt, maar...'
De dames hadden naar een oude ets van Nijmegen staan kijken. Ze hadden ondertussen wel geluisterd. Mieke dacht hardop: 'Inderdaad, jij hebt gelijk. Ja, toch. Maar... het veronderstelt nogal wat. Het is een ideaal waar wij naar toe moeten groeien. Maar het is wel waar. Dat wéét ik gewoon... Trouwens: het doet er niet toe wat anderen doen of denken. Het gaat erom wat wij als goed ontdekken, als menswaardig...'
Ik weet niet of ze nog lang hebben nagepraat. Ik moest naar huis. Het Parochieblad moest klaar.
W.v.M. (5 december 1987)

'Een keek de woorden....

uit mijn mond. Een jong meisje nog. Elke week zit ze op haar vaste plaats, links voor me. Een verademing zo'n gezicht. Die geeft me inspiratie, maakt iets los in me. Gelukkig zijn er nog meer'.
Na de Avondmis hadden we samen gegeten, de pastoor en ik. Nu dronken we nog een glad DAB-bier en praatten wat na over zijn preek.
'Weet je, op die mensen let ik. Die geven me kracht om verder te gaan. Je bent dan samen bezig, samen bezig met hetzelfde. Die moeten al iets meer van het geloof ontdekt hebben. In ieder geval moeten ze vermoeden dat het hier om iets heel belangrijks gaat.'

De al bejaarde pastoor was moe. Ik wist hoezeer hij zijn best deed. Hoe elke preek een opgave voor hem was. Ook tot huisbezoek moest hij zich dwingen. Ik had respect voor hem omdat hij niet van wijken wist. Ik hield zelfs van hem.

‘En eigenlijk,’ zei hij, ‘eigenlijk hebben wij zo iets moois door te geven... Het enige waar een mensenhart echt naar zoekt... Zo ongelooflijk goed en weldadig voor ieder mens... Maar hoe kun je de vonk laten overspringen? Ons geloof gaat immers niet om voorschriften, zelfs niet om geboden. Het gaat om een geschenk dat je aangeboden wordt, ronduit een godsgeschenk dat je zo diep blij kan maken...’ Hij lachte met lichtjes in zijn ogen. En stond op. ‘Welterusten’, zei hij.

Dit gebeurde jaren geleden, toen ik nog als pater ging helpen in parochies. Het komt weer bij me naar boven nu ik me voorbereid op aanstaande zondag: zondag ‘Gaudete’. Dat wil zeggen: ‘Zondag – verheugt u’.

W.v.M. (12 december 1987)

Op de preekstoel...

boven mij, las de kapelaan het stukje uit de Bijbel. Kort te voren had hij het in het Latijn gezongen bij het altaar. Op de preekstoel las hij het in onze eigen taal. Dat ging toen altijd zo.

Ook in die Kerstnacht, die donkere, koude Kerstnacht in de oorlog. Geen verwarming in de kerk, geen lampen aan want er was geen stroom. Alleen een paar kaarsen verspreid in die overvolle kerk. En vóórin een paar autolampen op accu's. Toen in die nacht las hij die regel die ik niet meer vergeet.

Kon je zo iets toen eigenlijk wel lezen? Hard was het leven toen, anders hard dan nu. In mensen was zó iets duivels bovengekomen, dat je ontzet achterbleef.... Iemand die eerst een keurige huisvader was, een correcte ambtenaar, was nu een sadist geworden.

Kunnen mensen ook zó zijn? Als ook zo iets in mensen schuilgaat, hoe kon de kapelaan dan zo'n zin lezen?

Of...? Of...was het juist een teken van geloof om nu zo'n tekst voor te lezen...? Teken van een menselijk gezien onmogelijk geloof... Geloof dat er in elke mens ook iets geheel anders sluimert. Iets dat eerst gewekt moet worden wil je er zelf ook in kunnen geloven.... Gewekt door de liefde, de enige kracht die daartoe in staat is.

Zou dat niet het diepste geheim zijn van deze nacht waarin God mens met de mensen wordt? Om mensen te laten ontdekken dat Hij hen, tegen alles in, mooi maakt. “Verschenen is de menselijkheid en de mildheid van God” had de kapelaan toen gelezen.

Wij lezen het nu weer. En we blijven het lezen zolang er mensen zijn op aarde. Tegen alles in. Opdat wij zouden weten wie we eigenlijk zijn:

mensen van Zijn welbehagen. En zo wens ik iedereen van harte een Zalig Kerstfeest.

W.v.M. (Kerstmis 1987)

Het laatste nummer....

van deze vierentwintigste jaargang. Binnenkort vieren we een zilveren jubileum. Ik begin dit nummer met een woord van dank aan allen die rond Kerstmis een wens in mijn brievenbus deponerden, een heel mooie kaart of op nog andere wijze blij gaven van vriendschap. Dat is hartverwarmend.

Dit briefje is een eerste reactie. Ik hoop dat wij elkaar in het Nieuwe Jaar nog menig keer de hand zullen reiken bij ons gezamenlijk pogen iets te doen voor onze Weurtse gemeenschap. U allen wens ik meer dan een goed (wat noem je goed?), meer dan een gelukkig (wat noem je geluk?), een Zalig Nieuwjaar.

W. van Midden (Oudejaarsdag 1987, handgeschreven; zie hieronder; zilveren jubileum wil zeggen: 25ste jaargang van het Parochieblad in 1988).

Parochieblad H. Andreasparochie te Weurt

Oudejaarsdag '87

Het laatste nummer
van deze vierentwintigste jaargang.
Binnenkort vieren we een zilveren
jubileum.

Ik begin dit nummer met een woord
van dank aan allen die rond
kerstmis een wens in mijn brievenbus
deponeerden, een heel mooie kaart
of op nog andere wijze blijken gaven van
vriendschap.

Dat is hartverwarmend.

Dit briefje is een eerste reactie.
Ik hoop dat wij elkaar in het Nieuwe
jaar nog menig keer de hand zullen
reiken bij ons gezamenlijk pogen iets
te doen voor onze Weurtse gemeenschap.
U allen wens ik meer een goed (wat
noem je goed?), meer dan een gelukkig
(wat noem je geluk?), een Zalig
Nieuwjaar.

W. van Midden